

sijajem. Drugi dan po zaključku požgejo — šolska poslopja. Gojenci se vrnejo nazaj k staršem. Tri leta se ne vršijo za moško mladež nobeni podučni tečaj.

ji. Med tem časom izobrazujejo deklice v vsem, kar spada k materinstvu in k gospodinjstvu.

Remšnik. Občinski odbor nove občine Brezno je v svoji seji dne 30. novembra t. l. imenoval vlč. g. Vida Pavlič, župnika na Remšniku, za častnega občana zaradi zaslug, ki jih ima kot obmejni borec za bivšo občino Remšnik, kot organizator mladine in za zasluge, ki si jih je pridobil v korist Slovenskemu Planinskemu društvu pri Pankraciju na meji. Častitamo!

Sv. Lovrenc na Pohorju. Kdor bi sodil naš kraj po množini dopisov v »Slovenskem gospodarju«, bi prišel do zaključka, da je Sv. Lovrenc prav neznatno gnezdo. Ker smo skromni, se zadovoljimo z dvema ali tremi dopisi v celem letu. Imamo v naši župniji 90letnega starca, ki je v tretjem letu svetovne vojne dobil precej hudo rano ter kot 20procentni invalid hiral ves povojni čas do letošnjega poletja. Včasih se je še večjega maroderja kazal kakor je bil v resnici. Ker je imel ta bolnik domovinsko pravico ne v eni občini, ampak v celi župniji, zato so bili vsi župljani prošeni, naj prispevajo za njegovo ozdravljenje. In res so meseca julija prišli za tako delo izučeni kirurgi ter se takoj lotili nevarne operacije. Previdno so odprli starcu prsno in trebušno votlino in vzeli iz nje ves drob. Vsak kos in košček so natančno pregledali, osušili in popravili med vojno izgubljene ude so z novimi nadomestili. Operacija, ki je trajala tri tedne in stala lepo število jurjev, je brez vsake komplikacije srečno uspela, bolnik je popolnoma ozdravel in na lovrenško nedeljo smo prvičkrat slišali pri službi božji njegov popravljeni in lepo doneči glas. Ker je gotovo že vsak uganil, kako se imenuje ta brez aspirina, Elkafluida in kloroforma ozdravljeni bolnik, zato naj sledi tu o njem malo zgodovine. Naše župnijske orgle so bile postavljene okrog leta 1840. Stari ljudje so pripovedovali, da so ne-

koliko podobne znanini orglam v Petrovčah v Savinjski dolini. Imele so razen piščalk tudi bobne, pauko in zvončke. Prvi je na novih orglah poskušal svoje muzikalične zmožnosti učitelj Jože Košir (rojen na Remšniku 17. 3. 1803). Ob velikih praznikih je navadno odprl vse registre, ropotal z bobni, treskal s pauko in šklebetal z zvončki, kar je povzročilo takšen hrup, da so šipe v oknih žvenketale. Ljudje so to oglušujočo godbo imenovali »turško muziko«. Ko so bile orgle zadnjikrat popravljene (okrog leta 1900), so vso to za službo božjo nedostojno ropotijo odstranili. Koširjev naslednik je bil učitelj Jožef Kraner (rojen v Jarenini leta 1824). Bil je organist do svoje smrti, umrl je komaj 39 let star. Za njim je nastopil organistovski službo učitelj Gregor Polanec (rojen pri Sv. Urbanu leta 1848). Ura ne more biti bolj točna, kakor je bil ta gospod v izvrševanju svoje službe. Po leti ali po zimni, v lepem ali slabem vremenu, v nedeljo kakor v delavnik je bil ob določenem času na svojem mestu. Bil je organist čez 20 let in je umrl kot vpokojenec v visoki starosti v Mariboru. Nasledil ga je učitelj Jože Sch... (rojen v Kamnici leta 1864). Kar se tiče točnosti, je zaostajal za svojim prednikom. Na učiteljskih zborovanjih je opetovano predlagal, naj noben učitelj ne prevzame organistovske službe, češ, da se to ne strinja z dostojanstvom učiteljskega stanu. Takratni gospod župnik ga je hotel preizkusiti ter mu dal vedeti, da si bo poiskal drugega organista, nakar je Sch. skesano prosil gospoda župnika, naj mu ne jemlje še tega za njegovo številno rodbino kolikor toliko potrebnega postranskega zasluga. Značilno je, da so vsi tu imenovani organisti ob nastopu službe bili še samci in so si šele tu v St. Lovrencu pohorske neveste poiskali. Drugi in tretji sta vsled srečne ženitve postala celo posestnika v tržki občini. — Pravijo, da je v združenju moč; bomo videli, če je to tudi vado resnica. Pri nas je zdaj združenih pet občin v eno upravno celoto. Cela pušcavska župnija je združena z lovrenško

občino. Pušcavčani imajo svojo usodo; do leta 1786 so bili podložniki lovrenškega župnika, sedaj so pa prišli pod oblast lovrenškega župana. Nek visok državnik je nedavno rekel, da nobena pogodba ni večna; s tem naj se tolažijo tudi Pušcavčani, posebno činžačani, ako enemu ali drugemu ta prisiljeni zakon brez ljubezni ni všeč.

Kamnica. Zmeraj imamo kaj novega, le malokdo pa si vzame časa za to, da bi poročal o tem zunanjem svetu. In čemu tudi? Mi domačini itak vse to doživljamo sami, oziroma zremo kmalu, našim najbližnjim sosedom v Mariboru pa naše novice itak donajajo naši delavni in skrbni ljudje, ki v velikih trumah zahajajo tje ali na delo in po postlih, ali jim donajajo mleko in druga živila. Potrebno je pa le, tu in tam se tudi v našem priljubljenem »Slovenskem gospodarju« zglasiti, če se kaj takega zgodi, kar bi zanimalo tudi širšo okolico. In taka vest je smrt našega splošno spoštovanega posestnika, dolgoletnega občinskega odbornika in cerkvenega ključarja Lovrenca Čiček. Tretjo adventno nedeljo smo ga v veličastnem sprevodu spremili na njegovi zadnji poti iz njegovega ponosnega doma na Jelovcu mimo prelepe kapele presv. Srca Jez. na Bresternici v našo cerkev sv. Martina, kakor je bilo že zadnjič poročano. V imenu njegovega iskrenega prijatelja, domačega g. župnika mu je v hiši božji, za katero je blagopokojni očetovsko skrbel celih 35 let, govoril v slovo g. prof. msgr. Vreže iz Maribora ter hvalil njegovo vzgledno značajnost in narodno zavednost, njegovo nesebično dejansko ljubezen do domačega ljudstva in neomajljivo vseskozi odločno nastopanje za svoje krščansko prepričanje. Na angelsko nedeljo 1. 1931 je še zadnjič nosil nebo in veselo obhajal naš marijacejski praznik. Kmalu nato so mu pa opešale moči tako, da se iz svojega vzornega posestva do svoje smrti ni več mogel ganiti kam, niti svoje ljubljene hčerke Veronike ni mogel ob lanski Veliki noči več spremiti na njeni zadnji poti. Najljubša obiska sta mu bila domači g. župnik, ki ga je hodil krepčati s sv. spovedjo in z evharističnim Jezusom, ter vsakotedenski »Slovenski gospodar«, ki mu je prinašal vesele in žalostne vesti; s ponosom je rad pripovedoval, da je menda naj-

po nekaj sekundah je padel v omotico. Čeravno so mu rane globoko razrezali in roko trdno prevezali, je bil 17 ur brez zavesti, dokler ni prišel zdravnik z rešilnim cepivom. Še več dni za tem je krvavel iz kožnih luknjic po celem telesu. Obraz, prsa in hrbet so dobili modro barvo. Potil je krvavi pot. Grozeče ohromenje srea so mu preganjali z ubrizgavanjem strihnina ter kofejina.

Po Marchovih trditvah so strupene kače, kojih strup ni nevaren samo krvi, ampak tudi živčevju. Prva posledica pika takozvane grozotne kače se pokaže v tresenju rok, nato zgubi ugriznjeni

Ali, kar je, je — kraljevič si je zaželel, da bi izvedel, kaj se dogaja na očetovem dvoru. Povzpел se je na visoko goro, pogledal je proti dvoru in je videl: vse je bilo porušeno, samo goli zidovi so ostali. Vzdihi je in je zajokal. Še enkrat je pogledal, še malo je pojokal in vrnil se je.

Sestra Solnca ga je vprašala:

»Ivan-kraljevič, zakaj si jokaj?«

Odgovoril je:

»Vetér mi je pihal v oči.«

Drugič je bilo isto. Tedaj je sestra Solnca vetru prepovedala pihati. Pa še tretjič se je povrnil kraljevič ves objokan. Sedaj pa je priznal, zakaj se je jokaj, in je prošil sestro Solnca, naj ga pusti, da se vrne domov. Ona ni hotela, ali on ni nehal prositi. Nazadnje mu je ugodila. Tedaj mu je dala krtačo, glavnik in dve jabolki. Človek, bodisi še tako star, se pomladi takoj, če poje eno jabolko.

Prišel je Ivan do rudarja. Skoro je že bil privrtal skozi goro. Tedaj je vrgel Ivan krtačo na tla in takoj se je dvignila nova gora, do neba visoka.

Rudar je bil sedaj vesel, zahvalil je kraljeviča in je nastavljal svoje delo.

Kraljevič se je zopet podal na pot in je došel do drvarja. Samo še tri drevesa je imel po-

sekati. Ivan-kraljevič je vzel glavnik in ga je vrgel na prazno polje. Takoj so tam zrastle drevesa, drugo debelejša od drugega. Drvar se je razveselil, zahvalil je kraljeviča, nato pa je zopet začel s svojim delom.

Ivan-kraljevič pa je potoval in potoval, dokler ni došel do šivilj, katerima je dal vsaki po eno jabolko. Snedli sta jabolki in takoj sta bili spet mladi. Kraljeviču sta izročili v zahvalo robec.

»Če zamahneš z robcem,« sta mu rekli, »se bo za teboj takoj napravilo veliko jezero.«

Kraljevič je naposled došel na svoj dvor. Sestra ga je lepo sprejela in mu je rekla:

»Sedi, bratec, igray na gosli! Jaz bom napravila obed.«

Kraljevič je sedel in je začel igrati na gosli. Naenkrat se je prikazala miška in je govorila s človeškim glasom:

»Reši se, kraljevič, beži čimprej, tvoja sestra je odšla, da si nabrusi zobe!«

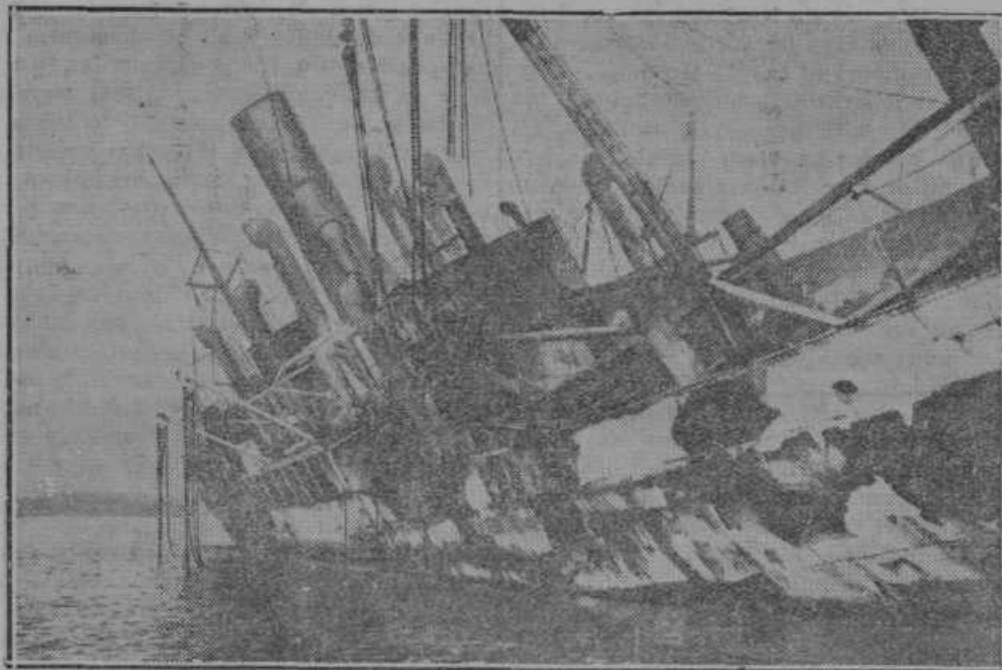
Ivan-kraljevič je takoj zapustil dvor, je sedel na konja in je odbrzel. Miš pa je skakala na goslih po strunah, da se je zdelo, kakor da bi kdo igral, in sestra se ni zavedala, da je brat zbežal. Nabrusila si je zobe in je stekla v sobo,

starejši in najzvestejši njegov naročnik in čitatelj. Vseskozi zavedni Slovenec je tudi v najhujših burjah predvojnega časa branil in moško zagovarjal narodove pravice, če tudi so ga zato smrtno sovražili narodni mlačneži in odpadniki ter je manjkalo le za las, da ga niso ob izbruhu svetovnega klanja odpeljali v graške zapore. Stroge krščanske vzgoje in odločne narodne zavesti se je našel v svojem rojstnem kraju Pivola pri Hočah ter jo to dvoje s svojo zvesto ženo, rojeno Kavbe, globoko zasadil v srca svojih na Jelovcu in v Rušah delujočih sinov Lovrenca in Franca. Tak mož-značaj, tako velik prijatelj našega ljudstva in tako globoko verni kristjan, Lovrenc Čiček, naj počiva v miru in zavziva svetli raj!

Gornja Sv. Kungota. V zadnji številki je bil objavljen kratek dopis o smrti in pogrebu blagopokojne župnikove tete Terezije Marinič. K zadnjemu poročilu je treba o vsestransko vzgledni pokojni dostaviti še naslednje: Blaga teta je natančno spolnjevala dve zapovedi: zapoved ljubljnosti do Boga in do bližnjega. Ko je še bivala na svojem domu v Litmerku pri Ormožu, ji nikdar ni bila pot prešla v cerkev, tudi nobeno vreme je ni zadržalo ob nedeljah in praznikih doma, in navadno je šla že večkrat v soboto in je celo nedeljo tam ostala, samo da je bila pri dveh sv. mašah in pri sv. blagoslovu. Res prekrasen zgled marsikateremu kristjanu, ki že zaradi kolikaj slabega vremena ostane doma. V mladih letih je čutila poklic za samostansko življenje, je šla, a se je po enem letu zopet vrnila radi družinskih razmer na svoj dom na Gornjem Krapju. Bila pa je sila delavna, kot čebelica pridna, in skrbela je za vzorni red pri hiši, da se je reklo splošno, če hočeš videti red in snago, pojdi k Marinički na Litmerk. Njena hiša pa je bila tudi sila gostoljubna, vsak je bil postrežen, katerikoli prišel, uradnik, navadni človek ali duhovnik. Nad vse je spoštovala duhovnike, zato se je vsak rad ustavil, ker je znal, da pride v duhovsko hišo. Njena soba in stanovanje je bilo polno sv. podob in kip Matere božje je zavzemal prvo mesto. Ko je že močno pešala, vendar vsaki dan premišljevanja ni opustila. Najljubše ji je bilo premišljevanje o Jezusovem trpljenju, kjer se je pogostoma jokala,

gledajoč trpečega Zveličarja toliko trpeti. Kako si je k srcu jemala bridko žalost trpeče Jezusove matere! Nikdar ni bilo v Gornji Sv. Kungoti okoli župnišča toliko lepih rož, kot je bilo ves čas, dokler je bila pokojna zmožna iste gojiti in negovati. Pri vsakem obisku v cerkev je vsakokrat pobožno poljubila sveto veliko razpelo in za trenutek obstala, gledajoč Odrašenika trpečega na križu. V cerkvi je bila vsem najlepši zgled. Kako goreče je molila, in po sv. maši jo je trebalo velikokrat siliti, da gre iz cerkve, ker ji je pogostoma slabo prihajalo. Kot vzor ponižnosti je bila pokojna Terezija, ki nikdar ni iskala posvetnega veselja in zahvale; sramežljiva je bila tako, da se posebnemu prizadevanju domačega župnika ni dala pregovoriti, da bi jo fotografiral in zato žalibog slika ni na razpolago. Kot je vedno molila, je tudi zadnje tedne, ko je strašno trpela, držala roke sklenjene na prsih in oklepala se je krčevito sv. rožnega venca. Šla je po zasluženem plačilo in da bo za nas uboge molila. Izpolnilo se je nad njo: Kdor Marijo časti, se ne pogubi.

Sv. Jakob v Slov. goricah. Leto se približuje h koncu, v katerem smo imeli več hudega kakor dobrega, ker vedno še nas prešinja duh svetovne krize, poleg pa še vse polno križev in težav. Že dve leti zaporedno smo bili poškodovani po toči, zlasti pri vinogradih smo že postali celi reveži, če že komaj stroške dobimo nazaj, pa moramo biti zadovoljni. Če bi bilo letos sadje, bi bilo itak vse poškodovano. Veliko jesenskega dela je še izostalo, ker je bilo prej samo deževje, potem pa predčasni sneg, tako, da je že en mesec prej zima, kakor je bila zadnja leta. Bodočnost je temna, ker ne vemo, kakšna še bo. Krog novega leta, pred in še potem je čas, da damo naročnino za »Slovenskega gospodarja«, toliko bomo že še zmogli, saj nam je bil najboljši svetovalec skozi vse leto. Pridobivajmo še tudi nove naročnike. Večkrat se sliši, da kdo reče: Jaz bi tudi naročil, pa ne vem, kako bi! Takim pomagajmo mi, kateri znamo. »Slovenski gospodar« bi naj imel veliko družino v prihodnjem letu. Vse stare naročnike in še veliko novih zraven!

Požar švedskega parnika. Posadka je še pravočasno ostavila ladjo.

iskala je povsod, ali brata ni bilo, samo majhna miška se je brž skrila v luknjico.

Sestra-čarovnica se je silno razjezila, škripala je z zobmi in je pohitela za kraljevičem, da bi ga prišla. Ivan-kraljevič je čul za seboj šumanje, obrnil se je in glej, sestra ga zasleduje. Tedaj je zamahnil z robcem in takoj je bilo med njim in sestro veliko, globoko jezero. Preden je mogla čarovnica preplavati jezero, je bil kraljevič že daleč. Tedaj pa je ona hitela še bolj. Že je bila blizu.

Drvar je zapazil, da beži kraljevič od sestre. Takoj je zvalil najdebelejše debile posekanih dreves na velik kup, cela gora lesa je to bila: čarovnica ni mogla prek. Začela si je delati pot, grizla je in grizla in res se je pregrizla na drugo stran. Ivan-kraljevič je bil že daleč spredaj.

Hitela je in hitela, še malo, pa ga ima.

Rudar je zagledal čarovnico in je brž začel spravljati zemljo na velik kup, tako da je v najkrajšem času nastala visoka gora, preko katere čarovnica ni mogla. Začela se je mučiti, da bi si napravila pot, a med tem časom je kraljevič zopet utekel. Nazadnje pa se je čarovnica vendar prerila skozi goro in hajd za bratom. Kmalu ga je zagledala in mu je zakričala: »Zdaj te pa imam, ne uideš mi več!«

Ivan-kraljevič je uvidel, da mu ni več rešitve. Zaklical je pred dvorom sestre Solnce:

»Solnce, solnce, odpri okence!«

Sestra Solnce je odprla okno, kraljevič pa je skočil skozi s konjem vred. Čarovnica je prosila in prosila, naj ji dādo bratovo glavo, a sestra Solnce se na te prošnje ni ozirala. Tedaj je čarovnica zaklicala:

»Tedaj pusti vsaj, da poskusiva z bratom, kdo je od naju težji. Tu je velika, dolga deska, ki je v sredini podložena. Ivan-kraljevič naj sede na en konec, jaz pa se postavim na drugega. Če nagem desko na svojo stran, ga bom snedla, če je pa on težji — naj me ubije!«

Ko je čarovnica stopila na svoj konec z veliko silo, je vrglo Ivana tako visoko, da je padel naravnost v nebo, v grad Solnce, čarovnica pa je pri tej priči padla na tla in je bila mrtva.

vid, mišice na tlniku otrpnejo, ker so odrekli v njih živci. Človek ne more več poljubno pregibati glave, ki mu niha semintja. Domačini trdijo, da zlomi ugriz te kače žrtvi tlnik.

Prebivalstvo v Mandžuriji.

Vsega prebivalstva šteje Mandžukuo ali Mandžurija 33,6 milijona duš, od tega je približno 30 milijonov Kitajcev. Število doseženih Korejcev znaša približno 800.000 oseb. Japonce cenijo na 300 tisoč duš. Rusov je samo 1400. Potem pridejo še majhne skupine in sicer: 529 Angležev in 384 Nemcev.

Širite „Slov. gospodarja“!

Sv. Anton v Sv. goricah. Popravljamo ne-ljubo pomoto. Na našo pošto je v tekočem letu prihajalo 178 »Slovenskih gospodarjev«, ne 70. Za Novo leto bo pa naročnino poravnalo še 150 naročnikov, ki so zadnjo številko prejeli na ogled. Samo poštene časopise v poštene hiše! S tem, da bo vsaj 300 Antonjevčanov plačalo za leto 1934 »Slovenskega gospodarja«, bo samo po sebi naše imetje zavarovano proti požaru za novih 300.000 Din. Tudi v tem se lahko postavljamo! — Ker je precej debel sneg, se naši lovci hvalijo z obilnim plenom zajcev, fazanov, lisic, srak, vran in vrabcev.

Laporje. Za 150 Din je neki možki, ki se je izdajal, da je od davkarije, nasukal neko posestnico na Križnem vrhu. Človek res ne ve, kako bi dovolj pazil pred sumljivimi elementi. Bodite previdni! Za ta slučaj pa upamo, da bodo naši orožniki onega mogli prav hitro dobiti. — Kar na veliko so začeli ubijati tu okrog. Koline, to so fureži, so se namreč začeli. Predno se konča zjutraj boj, ne boj, ampak mesarsko klanje, traja ponekod ena debela ura. Zanimivo! — Majši laporski svet je na smučkah. Po laporsko se tej stvari reče dilce, po švedsko pa ski, oziroma ši, kar je menda internacionalno. Lani tu še skoro neznan, se je letos ta šport splošno priljubil. Onim, ki še ne vejo, dajemo na znanje, da je smučarski pozdrav »smuk!«. Kakor čujemo, letos tudi ogrske Slovenci ta sport že precej gojijo.

Senik, Sv. Tomaž. Nemilo so zapeli zvonovi domače farne cerkve Sv. Tomaža ter naznaili hribom in dolinam pretužno vest, da je preminul za vedno skrben oče, drag rodoljub Jakob Hebar iz Senika. Bil je vnet krščanski mož, spoštovan daleč naokrog. Bil je skrben oče svojih družin, ki je tako hitro izgubila svojega očeta. V ponedeljek dne 11. t. m. so imeli domači praznik ali koline, ko je gospodarja popolnoma nepričakovano zadela srčna kap. Groza ter žalost je pretresla vse domače ter sosedje. Kajti dne 19. t. m. bo obletnica, ko so položili v hladni grob njegovo hčerko Roziko, katera pe je zapustila ta svet v najlepši dobi, stara komaj 33 let. Bila je pridna šivilja, daleč naokrog dobro znana in z malim zaslužkom zadovoljna. Dragi oče ter hčerka Rozika, počivajta sladko, ostale pa naj tolaži ljubi Bog!

Sv. Bolfank pri Središču. Tukajšnja Kmečka hranilnica in posojilnica je dne 20. t. m. proslavila 25letnico svoje ustanovitve s sveto mašo za vse rajne člane in z izredno slavnostno sejo. Na seji se je posestnika in bivšega župana g. Jožefa Munda iz Vodranec v znak priznanja velikih zaslug, ki jih je imel z ustanovitvijo zadruga, in z umnim, trudopolnim in dolgoletnim načelovanjem, izvolilo soglasno častnim načelnikom.

Celje. Gojenci orglarske šole v Celju se tem potom najiskrenejše zahvaljujemo Zadrugi zv. zj. oddelek v Mariboru, za prireditev zadrugo-knjigovodskega tečaja, katerega so se vsi gojenci našega zavoda udeležili. Vršil se je v dneh od 11. do 16. decembra 1933. Na tečaju je bilo tudi nekaj udeležencev, ki se že praktično udeležujejo pri raznih zadrugah, ki so pa kljub temu z zanimanjem sledili izbranim predavanjem g. nadrevizorja Pušenjaka ter knjigovodskim predavanjem g. revizorja Urbanije. Še enkrat najlepša hvala. Zadrugo zvezo pa prosimo, da še tudi prihodnja leta vprizori slične tečaje, ter nam bodočim organizmom da možnost, da se seznanimo z upravljanjem tajniških poslov, zlasti pri naših posojilnicah.

Dobrna. Vsemogočnemu je dopadlo, nenadoma nam vzeti v nebesa, previdenega s svetimi zakramenti, našega iskrenega in nad vse priljubljenega Franca Pušnika, posestnika iz Gorice. K večnemu počitku smo ga spremili dne 19. t. m., ob štirih popoldne. Po končanih molitvah na pokopališču je domači ž. g. župnik Franjo Urleb orisal sliko njegovega življenja. Poslovilne besede so navzoče ganile do solz. Rajni ima veliko zaslug za dobrusko občino. Bil je šest let cerkveni ključar, dolgo vrsto let občinski svetovalec in par let župan. Bil je človek, kakršnega je treba iskati v občini: vzoren značaj krščanskega prepričanja. Za vsa dobra dela, katera je storil, naj mu Vsemogočni bo milostljiv sodnik! Bog daj rajnemu večni mir in pokoj!

Kočna. Ugasnilo je življenje mladeniča Friderika Vincenca v starosti 26 let. Pokojnik je bil zelo marljiv. Izučil se je ključavničarske obrti. Nekoliko časa je delal pri mojstrih ter obšel na jetiki. V nedeljo dne 17. decembra je bil pogreb pokojnika. Naj počiva v miru! Žalujemo ostalim naše sožalje!

Šmarje pri Jelšah. V ne preveč veselo svidenje nam je starka zima podala svojo ledeno mrzlo roko. Bila nam je pravzaprav nezaželen gost. Bili smo nezadosno pripravljeni za boj z mrzlimi snežinkami. Toda kar je, je. Vztrajati moramo na sneženem bojišču. Pa kakor se kaže, bo zmaga itak na naši strani, ker se nam je beli nasprotnik kar pod noge vrget. — Velika skrb za dušni in telesni blagor naših malčkov je napotila naša dušna pastirja č. gg. dekana Loma in kaplana Ranci-gaja, da sta ustanovila za našo župnijo prepotrebni Marijin vrtec, v katerega je pristopilo z dovoljenjem staršev 245 otrok obojega spola. Naš spretni organist g. Kidrič je pa ugledil grla malim slavčkom, da so pri sprejemu v Marijin vrtec prav izborno peli. Dragi g. urednik, ne morem drugače končati svojega slabega pisanja, kot da razodenem vašim cenj. čitateljem in čitateljicam svojo srčno željo: Slovenci, naročniki »Slovenskega gospodarja«, moja srčna želja je, da vsi dosedanjí naročniki ostanete tudi zanaprej zvesti svojemu starem prijatelju »Slovenskemu gospodarju«. Naj vsak brez izjeme pridobi še vsaj enega novega naročnika. Kaj ne, g. urednik, da se vam bo raztegnil obraz v veselí smeh, kadar se bodo uresničile moje želje? Pa ne samo le vam, ampak tudi vsem onim, ki bodo list prejemali, se zna kaj takega zgoditi. Upoštevajte besede modrega moža, ki je rekel: Kar mora biti, mora biti. In katoliško časopisje je taisto, kar mora biti. Katoliški časopis naj uspeva, živi in zvesto prihaja v naše hiše. Srečno, veselo in božjega blagoslova polno Novo leto! Želi vsem cenjenim čitateljem in čitateljicam »Slovenskega gospodarja« Miško iz Vrbovce.

Šmarje pri Jelšah. V zadnji številki sem vam, ljubi Šmarčani, iz svoje potne torbe natresel precej novic, da jih berete in razmišljate za praznike in ob zatonu 1933. leta. Le eno vam še dodam. Za božič in veliko noč se vsakdo, ki v tujini živi, rad v svojo domacijo poda, da gleda kraje svoje rane mladosti in svoje znanice in prijatelje obišče. Med tiste rojake, ki so se tega najzvestejše držali, štejem svojega vseskozi prijaznega in vselej mladeniško veselega rojaka g. inšpektorja pivovarne Union Viktorja Tancič. Letošnji božič se nam ni več pred svojo rojstno hišo — trgovina g. I. Gajseka — prijazno smehljaj in nas ljubeznivo nagovarjal. Tudi o veliki noči ga ne bomo videli več in ne poslušali njegovega milega glasa. Po mučni bolezni je izdihnil v Ljubljani in bil istotam dne

14. decembra pokopan. »Slovenec« je zapisal o njem, da je bil med tistimi redkimi, ki ni nikogar sovražil in skoraj od nikogar sovražen bil. Večna luč naj mu sveti!

Sv. Rupert nad Laškim. Strašna je pri nas letošnja zima; popolnoma smo zasneženi ter zameteni, da ne moremo nikamor. Ker je bila cela jesen mokrotna in je že dne 26. oktobra padel prvi sneg, ni skoro nihče mogel spraviti stelje za živino; sedaj pa imamo dnevno 15^a mraza, fako da se resno bojimo za svlnje in za govejo živino v ledeno mrzlih hlevih. Posebno gorje pa je zadelo mladega posestnika Ivana Obreza v Bezgovju (po domače pri Andrejki): v noči od 8. na 9. december, na Marijin praznik, mu je zgorel hišni hram z vsem žitom, živajem, obleko in z vsemi shrambami; ogenj je nastal po nesreči v zvinjski kuhinji. Obrez je bil zavarovan le za malenkostno svoto; sredi zime brez strehe in živčaja, se nahaja družina v nepopisni stiski!

Ali poznate te države?

Je veliko držav, o katerih se malo sliši ter čita in so pri nas v Evropi le malenkostno znane.

Združene države.

Tako n. pr. obstojajo ameriške Združene države iz 48 držav, od katerih je vsaka približno dvakrat toliko, kakor današnja Avstrija. Nekatere od teh držav so znane našim čitateljem, kakor: Njujork, Pensilvanija, Ohio, Kalifornija, Teksas itd. Najobsežnejša med temi je Teksas. Je večja kakor katerakoli od zapadnih evropskih držav. Je približno toliko kakor Nemčija, Čehoslovaška in Avstrija skupaj. Kalifornija doseže po velikosti Nemčijo brez Hanovra in Vestfalije. Število prebivalstva teh držav pa znaša komaj 6 milijonov. Država Montana je le nekoliko manjša nego Poljska, Nova Mehika presega Italijo, Arizona in Nevada posedata velikost Romunije, Wyoming, Colorado in Oregon so obsežnejše nego Jugoslavija. Izvzem š. Colorado, nima nobena od teh držav več nego 1 milijon prebivalcev, Nevada jih šteje jedva 91.000. Manjše, a bolj gosto obljudene so naslednje države severoameriške unije: Illinois in Michigan, ki so enake po velikosti Angliji z Valeško pokrajino. Njujork je kot država polovico tolikšna kot Prusija in ima toliko prebivalcev kakor pokrajina ob nemški reki Reni in v Vestfaliji. Država Pensilvanija šteje več prebivalcev nego Belgija. Ohio je po prebivalstvu enaka Avstriji. Njujork in Pensilvanija dosegata po obsegu Bolgarijo. Massachusetts in Novi Jersey sta po obsegu enaki Vestfaliji in imata toliko prebivalcev kakor Švica.

Mehika.

Baš kar našete države Združenih držav Severne Amerike so nam še kolikor toliko znane, povsem drugače pa zgleda v Mehiki. Tudi Mehika je zvezna država, ki obstoji iz 28 samostojnih držav. Največja od teh je Chihuahua, ki je dvakrat toliko, kakor Nemčija. Mehikanska država Lenora je toliko kakor pruska Nemčija in Durango obsega toliko kakor Švica ter Avstrija skupaj. Pri nobenih od navedenih mehiških držav ne doseže število pre-